

Sygn. akt III KK 340/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 grudnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon (przewodniczący)

SSN Paweł Wiliński

SSN Włodzimierz Wróbel (sprawozdawca)

Protokolant Małgorzata Sobieszczańska

w sprawie **C. W.**

skazanego z art. 278 § 1 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 10 grudnia 2020 r.,
kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 18 października 2019 r. Ka (...)

1) uchyla pkt I.2 zaskarżonego wyroku i sprawę w tym zakresie przekazuje Sądowi Okręgowemu w S. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym;

2) kosztami postępowania kasacyjnego obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w M. z dnia 11 lutego 2019 r. (sygn. akt K (...))
C. W. został uznany winnym czynu z art. 278 § 1 k.k., za który wymierzono mu karę
6 miesięcy pozbawienia wolności oraz orzeczono nawiązkę na rzecz
pokrzywdzonej w kwocie 2134,84 zł.

Wyrok ten został zmieniony wyrokiem Sądu Okręgowego w S. z dnia 18 października 2019 r. (sygn. akt Ka (...)) w ten sposób, że wartość drzew ustalono na 853,78 zł, wysokość nawiązki na 1707,56 zł oraz karę pozbawienia złagodźono wskazując, że owa złagodzona kara pozbawienia wolności wynieść ma 6 miesięcy.

Od powyższego prawomocnego orzeczenia w zakresie wymiaru kary kasację na podstawie art. 521 § 1 k.p.k. wniósł Prokurator Generalny, zarzucając przedmiotowemu orzeczeniu rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. w zw. z art. 437 § 1 k.p.k., polegające na wydaniu przez Sąd II instancji rozstrzygnięcia reformatoryjnego w części dotyczącej kary, które czyni wyrok wewnętrznie sprzecznym, gdyż pomimo deklaracji o złagodzeniu kary, ta pozostała identyczna jak w wyroku Sądu I instancji.

Podnosząc powyższy zarzut skarżący Prokurator Generalny wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie w tym zakresie sprawy Sądowi Okręgowemu w S. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja okazała się zasadna.

Jak wynika wprost z uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego (s. 10-11) zamiarem tegoż Sądu było faktyczne złagodzenie kary skazanemu wobec korekty w zakresie ustaleń faktycznych. Jednak wbrew temu, na co wskazał Sąd – błąd w postaci orzeczenia o złagodzeniu kary wymierzonej i wpisaniu (omyłkowo) kary wymierzonej nieprawomocnym wyrokiem nie może być sanowane w drodze procedury usunięcia sprostowania oczywistej omyłki pisarskiej. Jak się powszechnie uznaje, nie jest dopuszczalne sprostowanie w trybie art. 105 k.p.k. materialnej podstawy orzeczenia, w tym rozstrzygnięcia co do winy i kary, albowiem orzeczenie w tym zakresie może być weryfikowane jedynie w trybie kontroli instancyjnej.

Oznacza to zatem, iż prawomocnie została orzeczona kara, która wedle sądu meriti była zbyt surowa i skazany takowej nigdy nie powinien odbyć. Nie ma

zatem wątpliwości, że naruszenie wspomnianych przepisów prawa procesowego w interesującym zakresie miało charakter rażący i bezsprzecznie wpływało na treść orzeczenia.

W ponownym postępowaniu podejmując decyzję o wymiarze kary, sąd winien poprawnie ustalić jej wymiar, by wyrok nie zawierał ponownie tak rażącego błędu.